

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 5:47 | 6:02 | 5:54 | 6:07

מוצאי שבת 6:57 | 6:59 | 6:58 | 6:59

רבינו תם 7:38 | 7:34 | 7:35 | 7:38

משכיל לדוד

סוכה - מצווה קלה ששכרה רב

לסוכך את הגוף במצוות ולמשוך עליו מאור אין סוף. עוד אמרו חז"ל (ע"ז שם) שבשעה שיכנסו אומות העולם לסוכותיהם באחרית הימים, הקב"ה יוציא חמה מנרתיקה עד שיבעטו במצווה זו וימהרו לשוב לבתיהם. ביאור העניין, שיהיה נדמה בעיני הגויים כאילו נשרפים הם מחום השמש שיצאה מנרתיקה, אך למעשה החום שירגישו הוא חום מצוות הסוכה שבעטו בה. שהרי לכל מצווה ומצווה יש את החמימות שלה, חום הנוצר כתוצאה מהערך שנותנים למצווה ומהאהבה שמקיימים אותה עד כדי מסירות נפש, ומאחר ולגויים אין את הבחינה הזו של קיום המצוות מתוך אהבה ומסירות נפש, הם לא יוכלו לסבול את החום הנוצר כתוצאה מן המצווה, וימהרו לנוס מן הסוכה ולשוב חזרה אל בתיהם, מתוך מחשבה שהחום שהחום שהרגישו הוא מחום השמש שיצאה מנרתיקה.

הקב"ה ינסה את אומות העולם דווקא במצוות סוכה, כדי שיתעוררו לזכור את השכר שנתן ליפת אביהם בעבור שכיסה את ערוות אביו, ואף על פי שיפת לא התאמץ בכיסוי אביו כפי שהתאמץ שם אחיו, בכל זאת זכה זרעו לכיסוי העפר ויבואו לקבורה. ובמקום שצאצאיו של יפת ייקחו מוסר ממעשה אביהם ויתעוררו ממצוות סוכה שכוללת בתוכה אמונה וביטחון והתקשרות בשמות 'הויה' ו'אדני', ובמקום שיתעוררו מחום המצווה ויקיימו אותה מתוך אהבה גדולה, הם ימהרו לבעוט בה, ולכן יפסידו את שכרם לעולם הבא.

ולפי זה מובן מדוע קוראים את הפטרת גוג ומגוג בחג הסוכות, כדי לזכור שבגלל מצווה קטנה שיפת כיסה את אביו נח, זכו זרעו מידה כנגד מידה לכיסוי העפר, ויבואו לקבורה. אך כשייתן להם ה' לקיים את מצוות הסוכה שאינה דורשת רוב עמל ויגיעה, אך יש בה סגולות רבות כיון שקשורים בה הרבה ענייני קדושה, ובכוחה להשפיע אור אין סוף על האדם הנכנס לתוכה - הם ימהרו להסתלק ממנה ולא ירצו לקיימה.

כתב הגר"א (תהילים עו, ג) על הפסוק 'ויהי בשלם סוכו ומעונתו בציון', שהמצווה היחידה שהגוף כולו מתעסק בה ונכנס לתוכה כל כולו על כל איבריו וגידיו - זו מצוות סוכה, ומשום כך היא המצווה הכי נעלה ומשובחת מכל המצוות כולן. ולפי מה שאמרנו לעיל מצוות סוכה היא אכן מצווה קלה, אך למעשה גדולתה היא בלי שיעור, כי טמונים בה הרבה סודות, והמקיים אותה כפי שצריך זוכה להשפיע עליו אור מקיף מבלי שיישרף, אמנם צריך שכוונתו תהיה לשמה ובשמחה. ואם אינו מקיים את מצוות סוכה מתוך כוונה לשם שמים ונעדרת ממנו השמחה, הרי שדומה בזה לאומות העולם שבעטו במצווה זו, ובכך הפסידו את שכרם לעולם הבא.

צא ולמד שמצווה קטנה שבני ישראל מקיימים בשמחה בחג הסוכות, זוכים המה להתגלות קודשא בריך הוא אשר מתגלה בשמותיו הקדושים ומרעיף עליהם אהבה כאב רחמן, וקורא להם בחיבות "בני בכורי ישראל" (שמות ד, כב). על מצווה קטנה שבני ישראל מקיימים בשמחה בחג הסוכות, זוכים הם להתגלות שמותיו של הקב"ה בסוכה, ומופיע לפניהם כאב רחמן בזה שפוקד אותם ומברכם לחיים טובים ולשלום.

בהפטרת יום טוב הראשון של חג הסוכות אנו קוראים על מלחמת גוג ומגוג העתידה לבא באחרית הימים, כיצד הקב"ה ילחם עם העמים שהצרו לעם ישראל ויכניע אותם לעיני ישראל, וכמו כן מובא בנביא (יחזקאל לט, יב) שהקב"ה ציווה לקבור באדמה את גוג ואת חייליו. ויש להבין מה הקשר בין הפטרה העוסקת במלחמת גוג ומגוג לבין חג הסוכות.

ונראה לומר, גוג הוא מזרע יפת בנו של נח, וכתב רש"י (בראשית ט, כג) שבזכות שיפת כיסה את ערוות אביו נח כאשר השתכר, זכו בניו לקבורה, ומידה כנגד מידה היא, שכשם שיפת כיסה את ערוות אביו שנוול מהול ושם שדי רמוז במילה כידוע ליודעי חן, כך הקב"ה נתן שכר לגוג ומגוג שהם מזרע יפת, שייזכו לקבורה וצלם האלוקים שלהם יכוסה בעפר האדמה ולא יתגולל בראש כל חוזה. המעיין יראה שכיסה הוא מלשון סוכה, ואם כן צריך לעשות קל וחומר, אם עבור מצווה קטנה שעשה יפת שכיסה את אביו, זכה כל זרעו לקבורה, קל וחומר שאם יהודי מקיים את המצווה החשובה והיקרה - מצות סוכה, שבה כל גוף האדם נכנס לתוך הסוכה הרמוזה לשבעה ענני כבוד שבהם הקב"ה הקיף את בני ישראל במדבר, וכל כולו מתכסה בקדושת שמותיו יתברך, וודאי הוא שזוכה בכך שישפיע עליו שפע אור אין סוף ויתעלה במעלות התורה והריאה.

כמו כן זוכה האדם בחג הסוכות שסגולת ד' מינים שנוטל יעלו וירוממו אותו, שהרי אתרוג, ערבה, הדס, לולב, ראשי תיבות 'אעלה', וגם עולים בגימטריא כנגד 'בי"ת רבתי', כלומר האות ב"ת שבו מתחילה התורה. וכמו כן שמותיו של הקב"ה רמוזים בסוכה, שהרי סוכה בגימטריא תשעים ואחד וגם שם 'הויה' ושם 'אדנות' עולים בגימטריא תשעים ואחד, אם כן ודאי שזוכה להיות מושפע בשפע של אור חיים וברכה, ויתקשר בקשר של אמת לבוראו ויצורו.

חז"ל מספרים (עבודה זרה ב, ב) שכאשר אומות העולם לעתיד לבוא יראו שה' נותן שכר לצדיקים, אף הם יבואו לדרוש את שכרם ויאמרו לה' יתברך - בנינו גשרים וסללנו כבישים וכל זאת כדי לעזור לבני ישראל לקיים את המצוות, ולכן גם אנו זכאים וראויים לקבל שכר השמור לעושי רצונך. וכנגד טענתם זו ודרישת השכר, עתיד הקב"ה לומר להם - מצווה אחת קטנה יש לי וסוכה שמה, לכו עכשיו וקיימו אותה, ואחר כך אבחון ואראה אם אכן אתם זכאים לדרוש ולקבל שכר.

וצריך ביאור, מדוע הקב"ה יבחר רק במצווה זו, ולא ינסה את הגויים במצווה חמורה יותר כגון מצוות שבת או מצוות תפילין?

ונראה לבאר, אף שלמראית עין נראה שמדובר במצווה קלה, אך למעשה כל יסודות התורה וקיומו של העם היהודי תלוי ועומד על מצווה זו בה אנו מראים את אהבתנו ואת הביטחון המוחלט שיש לנו בהקב"ה עד שיוצאים אנו מבתנו לדירת עראי. על הגויים יהיה להבין בכוחות עצמם שבזכות שאביהם יפת כיסה את נח - זכה זרעו לקבורה, אם כן קל וחומר שעל האדם להדר במצוות סוכה שהיא משרש המילה כיסוי, ועל ידה יזכה לשכר הרבה. ושיש ללמוד מוסר ממצוות סוכה שכשם שהגוף נמצא בתוך הסוכה הרמוזה לשבעה ענני הכבוד, כך צריך

הילולא דצדיקיא

טו - רבי מרדכי לייפער האדמו"ר מנדבורנא

טז - רבי משה זכות מח"ס 'שרשי השמות'

יז - רבי אהרן כהן טנוג' דיין בתוניס

יח - רבי בצלאל רנשבורג

יט - רבי יוסף משה עדס מחו"ר 'שיבת פורת יוסף'

כ - רבי אליעזר פאפו מח"ס 'פלא יועץ'

כא - רבי שמעון מונטיליה מחכמי טבריה

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

רואה אתה, ינוקא?

למצוות הישיבה בסוכה הכינו וזימנו את עצמם מאורי ישראל, גאוניה וקדושה בכל הדורות, בהכנה רבתית למען יוכלו לקבל את קדושתה ושגב השפעותיה. צדיקי ישראל, מרוב אהבתם את הסוכה הקדושה, כמעט ולא יצאו מתוכה במשך כל ימות החג. רבי אליהו דוד רבינוביץ תאומים זצ"ל, בעל ה"אדרת", אמר, שמי שמתפלל בחג הסוכות בסוכתו ביחידות אין לו עליו תרעומת, כי לפעמים יש ועל ידי שאדם כל כך מתגעגע לסוכה, אינו רוצה לצאת ממנה, ומעדיף להתפלל בסוכתו ביחידות מלצאת לבית המדרש להתפלל במנין. אך הוסיף וסייג את דבריו "ואבקש שלא ידפיסו דבר זה בספרי, כדי שהעצלן מלכת לבית המדרש לא יתלה את עצמו באילן גדול".

עובדה מעניינת אירע אצל הרה"ק מפשיסחא זצ"ל בצעירותו, כשהיה עוד סמוך על שולחן חותנו הנגיד רבי משה אוהר ווערגרי ז"ל. והנה בא עת חג הסוכות, בהיכנס הרה"ק אל הסוכה, התחיל מנשק מחיצות הסוכה והרצפה, וערך כמה וכמה ריקודין ומחולות בסוכה בלהבת אש מגודל ההתלהבות במצוות סוכה.

באותם הימים טרם נודע כי הרה"ק מפשיסחא נמנה על עדת החסידים, ויהי כראות הכל את השמחה והריקודים וההתלהבות, עד שהוא כמשתגע ח"ו מעוצם קדושת המצוה, או אז נודע כי חסיד הוא.

סיפר הגאון רבי שמחה רבינוביץ שליט"א בעל 'פסקי תשובות': באחת השנים נולד ילד במשפחתנו ביום הקדוש. ברית המילה התקיימה כעבור שמונה ימים באחד מימי חול המועד של חג הסוכות. מעמד הברית עצמו לא נערך בסוכה אלא בבית המדרש, זאת בהתאם לדברי ההלכה שיש להיזהר לא לערוך ברית בסוכה מחשש שינשרו קיסמים ועלים מהסכך על הנימול ויסכנו אותו.

במהלך סעודת הברית שהתקיימה לאחר מכן בסוכה, נטל זקני הרבי הקדוש ה'חלקת יהושע' מביאלא זצ"ל את הרך הנימול לידו, אחז אותו בחיבה, ולעיני כל הנוכחים ההמומים פנה אליו כאל אדם מבין דברי: "רואה אתה, ינוקא? זהו הסכך, זוהי הסוכה, ואלו הם קישוטי נוי הסוכה". אחר כך הראה לו גם את ארבעת המינים שמונחים היו על השולחן.

כל המסובים השתוממו לנוכח המחזה, עד שהאדמו"ר זצוק"ל הרהיב עוז ושאל את זקני: "אבא, הלא תינוק רך הוא, הרי אינו מבין את כל הדברים הללו?"

"נכון, הוא אמנם אינו מבין, השיב לו זקני כשפני מוארות באור עליון, אבל הנשמה שלו קולטת ומבינה. פונה אני אל נשמתו, למען יחקקו הדברים על לבו כבר עתה".

ואילו אני, מוסיף הרב שליט"א, נזכרתי מתוך אותו מעשה בשיטתם של בית שמאי במשנה במסכת סוכה (ב, ח). שם מסופר על שמאי הזקן שפיחת את המעזיבה וסייך על גבי המיטה עבור תינוק בן יומו. ואף כי בשולחן ערוך נפסק להלכה שתינוק הצריך לאמו פטור מהסוכה, מכל מקום למדנו ממשנה זו שאף תינוק בן יומו שייך למצוות הישיבה בסוכה.

והשיב לב אבות על בנים

באחת השנים, לאחר יום הכיפורים באה לפניי אישה אומללה אשר איבדה את כל משפחתה והיא סבלה מצרות ומבעיות נוספות, אולם מבחינה גשמית - לא חסר לה דבר.

אותה אישה הייתה בעלת נפש מיסטית, והתעסקה רבות בתורת הנסתר, בקבלה ובשאר עניינים שברוחניות, אולם במקום לנתב את הרוחניות הזו לתורה ולמצוות, היא ביקשה להידיבק בכת הַבְּנֵי־הַיָּמִין שבהודו, כיון שמעולם לא זכתה לחינוך תורני.

אישה זו נסעה להודו, ועל פי כללי הכת, חלצה את נעליה בפני הבודהה הגדול, טבלה במים וביקשה בכך להצטרף לבודהיסטים.

בליל אותו היום חלמה האישה היהודיה חלום, ובחלומה ניגלה אליה אדם צדיק ואמר לה: "הביטי עליי, האם שמעת בימי חיך על הנביא אליהו? אם כן אני הוא העומד לפנייך. צאי ממקום טמא זה ושובי לביתך, שובי ליהדותך".

אחר כך המשיכה האישה להתעניין עוד ביהדות וביקשה לדעת כיצד תשוב אל בוראה בתשובה שלימה. כמובן שהוריתי לה את הדרך לתשובה, ולאחר שיצאה מחדרי חשבתי לעצמי שהחלום שהיא חלמה היה בעבורה מסר חזק מריבונו של עולם, כאילו אמר לה - בת, את טועה! הביטי, אני ה' ולא הבודהה! אני אלוקיך ולא אחר. מה לך משתחויה לאבנים? באי והשתחוו לפניי, הכירי את היהדות ושובי לאביך שבשמים!

זו תהיה גם מטרתו של אליהו הנביא לעתיד לבוא, כפי שנאמר: "והשיב לב אבות על בנים" (מלאכי ג, כד), והשיב את לב הילדים הטועים לאביהם שבשמים. לקרב את הקב"ה אלינו ולקרב אותנו אליו.

במרה מפטירין

מפטירין ב: "הנה יום בא" (זכריה יז)

הקשר לפרשה: בהפטרה מתנבא הנביא זכריה על עונשם של אומות העולם שאינם עולים לחוג את חג הסוכות בירושלים, שהוא מענין הקריאה בתורה ביום טוב העוסק בענייני דיומא - חג הסוכות.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

אל יכריע לכף חובה

אף אם הדבר נוטה יותר לכף חובה, נכון מאד שיהיה הדבר אצלו כמו ספק, ואל יכריעהו לכף חובה.

ובמקום שהדבר נוטה לכף זכות, דבודאי אסור על פי הדין לדונו לכף חובה, והוא דן אותו לכף חובה, ובשביל זה הלך וגינה אותו, הנה לבד שעבר בזה על "בצדק תשפוט עמיתך", עוד עבר בזה על איסור סיפור לשון הרע.

מִן הָאוֹצֵר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מצוות בניית הסוכה

כתבו הפוסקים שמצווה גדולה היא להתחיל בבניית הסוכה מיד במוצאי יום הכיפורים.

והדבר תמוה, מדוע במוצאי היום הקדוש עלינו ללכת להתעסק דווקא במצוות בניית הסוכה, הרי במוצאי היום מתפללים תפילת ערבית של מוצאי יום כיפור, וכמו כן מברכים ברכת הלבנה בשם ומלכות, והדבר דומה לקבלת פני שכינה, ואם כן מדוע לא די לנו במצוות הללו של תפילת ערבית וקידוש הלבנה, ועלינו ללכת להתעסק במצוות בניית סוכה.

ונראה לומר על דרך מה שכתב הגר"א (תהילים עו, ג) על הפסוק "ויהי בשלם סוכו ומעונתו בציון", שהמצווה היחידה שהגוף כולו מתעסק בה ונכנס לתוכה כל כולו על כל איבריו וגידיו - זו מצוות סוכה, ולכן אין מתאים יותר מאשר לעסוק בה במוצאי יום הכיפורים שהוא זמן נקי קדוש וטהור, כך שכל גופו ונשמתו יספגו את רוח המצווה הקדושה, כך יתחיל את השנה לאחר היום הקדוש והנורא מתוך התקדשות של מצוה.

פעמים רבות כאשר אדם מקיים מצוה הקשורה באכילה או בכל הנאה גופנית אחרת, הוא אינו יודע האם הוא מקיים את המצווה לשם שמים, או שכוונתו היתה ליהנות יותר מאשר ליהנות את הקב"ה ולגרום לו נחת רוח. ולכן דווקא בצאת היום הקדוש לאחר שקידש את גופו על ידי שנמנע מלאכול ולשתות, כך תיקן את כל הנכנס והיוצא מפיו במשך השנה כולה, הוא מיד הולך להתעסק במצוות הסוכה שכל גופו משתתף בה, מבלי שתהיה לו בזה הנאה גשמית כלשהיא, אלא כל כוונתו לגרום נחת רוח לבורא יתברך שמו. כמו כן מצוה זו של בניית הסוכה נעשית מתוך שמחה גדולה כיון שהאדם מצפה ומייחל לקבל את פני האושפיזין הקדושים שיפרסו את שלומם על סוכתו, וכמו כן מצפה שהקב"ה יבוא להשרות בסוכתו את הצילא דמהמינותא.

ומאחר שאת מצוות הסוכה האדם מקיים רק לשם שמים תוך שהוא מקדש ומטהר את כל גופו על רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, הקב"ה מצרף את מחשבתו הטובה למעשיו הבאים אחר כך שגם הם יהיו רק מתוך כוונה לשם שמים וחלילה לא מתוך רצון ליהנות את עצמו. מצוות הסוכה מסוגלת להשפיע שפע קדושה וטהרה על האדם, שכל מעשיו מכאן והלאה בכל השנה יעשו אף הם בקדושה ובטהרה להרוות נחת רוח דקדושה את הבורא יתברך שמו.

כפי שכבר הזכרנו כאשר האדם מתעסק במצוות סוכה הוא משתף בזה את כל גופו ואף את בגדיו, המילה בגדיו הוא מלשון בוגדיו, הוא היצר הרע הבוגד הגדול מכולם, שמראה לאדם שהוא ידידו ורוצה בטובתו, אך לאחר מכן בוגד בו ורץ ראשון להביא את דיבתו רעה לפני הקב"ה על מנת שיעניש אותו. נמצא אם כן שבזה שהאדם מתעסק בגופו ובבגדיו במצוות הסוכה, הוא מקדש את גופו ואף מכניע את היצר הרע שנקרא בוגד.

ולכן מצוות בניית הסוכה יש בה חשיבות גדולה, כיון שנעשית בשיתוף רמ"ח האיברים ושס"ה הגידים כאשר כל הגוף כולו קודש לה'. מתוך תפילה שכשם שהכנענו עתה את היצר הרע, כך נצליח להכניע אותו במשך כל השנה כולה, ונתחזק בתורה ובמצוות לקיימם מתוך כוונה טהורה לשם שמים - והבא להיטהר מסייעים לו.

פניני החג

הסוסים מקושטים ביציאתם לרחוב

מצוות סוכה כנאמר בתורה "חג הסוכות תעשה לך באספך מגרנך ומיקבך", מרמזת שאחר שמלא האדם את אוצרותיו לכל השנה עם שפע של תבואה וגדל במשך הקיץ ללמד אותו איך להתנהג כשיש שפע רב מן השמים.

הנה אמרו חז"ל (חגיגה ט, א) שהעניות יאה היא לישראל, ואמר הרה"צ מפרמישלאן זי"ע שהרי המנהג לקשט את הסוסים רק כשיוצאים אתם לרחוב אבל בתוך הרפת שלהם אין מקושטים אותם בקישוט האדום וכך צריך להיות, מש"כ שהעניות יפה לישראל רק כלפי חוץ שהאנשים מבחוץ יחשבו שעניות שורה בישראל אבל באמת כלפי פנים בתוך הבית צריך להיות שפע רב וכל טוב.

ולזה מרמזת מצוות סוכה מבחוץ רואים הסכך שהוא מפסולת גורן ויקב וגם הדפנות עשויות מדברים קלים - קרשים - אבל מבפנים היא מקושטת וממולאת בשבעת המינים שנשתבחו בהם ארץ ישראל וכל מיני קישוטים נוספים, וזה לדעת כי ברכת ה' היא תעשיר דווקא בפנים ולא כלפי חוץ כי אז ח"ו עושר שמור לבעליו לרעתו.

שלימות באמונה, בתשובה, ברפואה ובגאולה

מדוע אנו מקפידים כל כך באתרוג שיהיה מהודר יותר מבשאר מינים? לפי שבכל הארבעה דברים המרומזים בר"ת אתרג; א'מונה, ת'שובה, ר'פואה, ג'אולה, חייב להיות שלימות, וכמו שאנו מבקשים ואומרים אני מאמין באמונה שלימה, החזירנו בתשובה שלימה, והעלה רפואה שלימה לכל מכותינו, וגאלינו גאולה שלימה מהרה למען שמך. כי בכל הדברים האלה יש גם מציאות של חצאין, אבל אנו מבקשים שיהיה הכל שלימות הגמורה ('בלבת אש').

האחדות והשמחה מסמלים את מהות החג

מה מקורה של השמחה היתירה, שמצויה דוקא בחג הסוכות. ביאר רבי שמואל רוזובסקי, כי הנה אמרו חז"ל, שמצוות ארבעת המינים הנאגדים יחד מסמלת את אחדות ישראל.

זאת ועוד, יסוד "האחדות" קיים במיוחד בחג הסוכות, אשר בו יוצאים ישראל מדירת הקבע שלהם ובכך מבטלים את ערך הגשמיות וקובעים בלבם את ארעיות העולם הזה. וכאשר מתבטלים הרצונות הגשמיים, ממילא מתאחדים הלבבות, וכפי שביאר רבינו יונה על הפסוק "לתאוה יבקש נפרד" (משלי יח, א): "מי שמבקש ללכת אחר תאוותו ורצונו, נפרד מכל חבר ועמית, כי ירחקו ממנו אוהב ורע, כי תאות בני אדם ומידותם חלוקות.

והנה, בלא 'אחדות ישראל' לא יתכן שתשרור השמחה. ועל כן, זכה חג הסוכות שיש בו 'שמחה יתירה', על שום 'האחדות' המסמלת את יסודו ומהותו של החג.

בעת כניסת החג לאחר שהדליק מרן את נרות יו"ט או לאחר הקידוש, ישב להתפלל לישועתם של כל השמות הרשומים בדף שלפניו.

לצד הקישוטים נתלו תמונותיהם של גדולי ישראל. הנאה מרובה נהנה רבנו למראה הוד קלסתר פניהם של רבותינו האחרונים, מרנן ה'אור שמח', רבי חיים עוזר, רבי איסר זלמן, רבי אהרן קוטלר והרב מבריסק זכותם תגן עלינו. לידם נמצא מקום גם לתמונתו של מרנא רבי עקיבא איגר ז"ע מלווה בשני חברי בית דינו המלווים אותו ברחוב מרחובות פוזנא.

מרן עצמו נהנה מאד והיה שרוי במצב רוח מרומם. לפעמים התכונן לכך עוד מבעוד יום. פעם אמר לנכדו במוצאי יום הכיפורים: מחר יבואו האחים למשפחת פלוני כדי לבנות סוכה, אבקש ממך שתכין בירה כדי שנוכל לשותת 'לחיים'.

הקפדה היתה לו למרן, כי כל הקישוטים ונוי הסוכה שהובאו אליו ייתלו בסוכה. לא היה הדבר קל, אך מרן מצא זמן להשקיע את מחשבתו כדי להשביע את רצון כולם. מאידך הוא עצמו ייחס חשיבות למקום תליית הקישוטים, כאשר בעיות 'קשות' במיוחד נתלו בהתאם להנחיותיו למעלה ממראשותיו או מעל לשולחנו ממש.

מספר אחד מתלמידיו: היה זה לפני מספר שנים, אב אחד שבביתו היו שתי בנות בוגרות הגיע אל מרן ראש הישיבה ובידו שני קישוטים. היו אלה עבודותיהן של שתי האחיות. מרן נטל בידו את הקישוטים והחל מחפש מקום מתאים בסוכתו הגדולה. בתקופת חייו האחרונות היו לו שתי סוכות, באחת אכל את סעודותיו, שם גם קיבל את המבקרים הרבים שעלו לרגל לקבל פני רב רבנו, הסוכה השנייה, קטנה יותר, נועדה לשינה. יחד עמי החל תר אחרי מקום מתאים. "כאן צפוף מידי, וכאן זה עלול להישרף", הסביר בנחת תוך שהוא ממשיך אובד עצות למצוא את המקום המתאים, והכל כדי שלא לפגוע חלילה במי שטרח למענו, אך מקום לא נמצא.

יצאנו מהסוכה ופנינו אל הסוכה השניה, הסוכה שבה היתה מיטתו של מרן. לאחר חיפושים ולבטים אורו פני מרן. "הו", קרא בשמחה, "אני חושב שכאן זה מתאים, למעלה ממראשותיי". התמונות נתלו ליד המיטה ודעתו של מרן ראש הישיבה נחה.

פניו. הרבנית השיבה כי בין הבונים מצויים כמה בחורים בוגרים שהגיעו לפרקם ואשר טרם מצאו את מנוחתם. "תוכל לתת להם ברכה", הציעה הרבנית.

הרעיון נשא חן בעיני מרן. אפשר שהוא עצמו לא הכיר בכוחו, לא ידע עד כמה מתחשבים לעילא ולעילא בברכותיו, אך עובדה היא שהמתברכים באו עוד באותה שנה בברית אירוסין. האמת היא שהוא עצמו תלה את ההצלחה בכבודה של הרבנית. משך כל ימיו זקף את התגשמות ברכתיו לזכותה של הרבנית ע"ה.

את הסוכה בנו מיד במוצאי יום הכיפורים. לא חיכו למועד מאוחר יותר. כך היה רצונו של מרן. עוד בליל מוצאי הצום נגמרה מלאכת בנייתה של הסוכה, וכבר למחרת היו העוסקים הקבועים בעלי החזקה עוסקים בתלייתם של הקישוטים. כבר אז, למחרת בבוקר, היה מבקש מרן כי המפה תהיה על השולחן. כך ביום י"א בתשרי מפת השולחן כבר הייתה פרושה על השולחן, גם המפית המכסה את החלות ציפתה לרגע שבו יוכנסו החלות תחתיה, כמו ערב יום טוב.

כשהסוכה היתה מוכנה, בא מרן לראות ולהתרשם. הייתה זו עת רצון נדירה. שמחה יתירה שרויה על פניו וכולו אושר, הוא היה סוקר את דפנות. הקפיד כי הסיכוך יהיה עבה מאד. כל קישוט רחב לא נתלה מתחת לסכך, רחוק או קרוב, קטן או גדול. נוי הסוכה מצא את מקומו רק על הדפנות. או אז היה מרן חוזר לחדרו מלא שמחה, והיה נותן את ברכתו לבחורים שעסקו בבניה ואשר עתה עמדו בחדרו. היה זה מעמד נדיה, רגעי חסד חריגים בגילוייהם. בדרך כלל אף שתה 'לחיים' עם הבונים הצעירים. סגנון הברכות כמו גם ההתייחסות לכל אחד לא היה קבוע, והיו שברכם בברכות שלא ביקשו ולא ידעו הם עצמם על הזדקקותם לישועה זו.

לפעמים לא עמדו לו כוחותיו והוא ביקש לדחות את הברכות לזמן מאוחר. אם הבונים לא יכלו לחזור למועד אחר, היו מעתיקים על פיסת נייר את שמותיהם ובקשותיהם, את הנייר היו מפקידים בידי אחד מבני הבית אשר היה מגיש אותו למרן במועד אחר. או אז היה מרן נוטל בידו את רשימת השמות ואומר בכוונה מספר פרקי תהילים. כמה פעמים נראה מרן במוצאי יו"ט ראשון כשהוא אומר תהילים.

פרק בנית הסוכה וקישוטה קובע לו מקום מיוחד בקורות ימיו של ראש הישיבה הגרא"מ שך זצ"ל. רבות נכתב ונאמר על אותם אלו שעסקו במלאכת הכנת הסוכה, ואשר נושעו מברכתו של מרן זצ"ל, אשר הייתה ביטוי להכרת טובתו העמוקה לכל מי שהשתתף בהכנה.

יחיד ומיוחד היה מרן בהקפדתו שלא ליהנות משרותיהם של האחרים, והרי היה מטריח עצמו למרות ישיבותו הכבדה לחפש משך זמן ארוך את הרמב"ם או את הרשב"א על מסכת סוכה ובלבד שלא לבקש זאת מקטן שבקטני תלמידים. אפשר לומר כי ממש סלד מהטרחתו של האחר ומהשתמשותו בשירותיו של הזולת. יצאה מכלל זה מלאכת בנייתה של הסוכה, ולו מהסיבה הפשוטה שעניין זה היה למעלה מכוחותיו הדלים, אך גם אז ביקש לשלם בהכרת טובתו ובתודתו הכנה. והתשלום - ישועותיהם של אלה אשר נושעו על ידו - היה ביד נדיבה ורחבה. הפונים נושעו, מי במוקדם ומי במאוחר.

אחד מתלמידיו הקרובים אשר עקב אחרי הענין מספר כך: רובם ככולם התארוסו באותה שנה. יחידים חזרו אל מרן ראש הישיבה שוב בערב חג הסוכות של השנה הבאה. ומדובר במאות בני ובנות ישראל בכל שנה. וכך הפך 'התשלום' למטרה לכשעצמה. **מלאכת ההכנה אשר הייתה מלכתחילה נושא בקשתו של מרן, הפכה למשהו המבוקש ע"י כל מי שביקש להיושע למציאת זיווג הגון או לבקשת זרע של קיימא. הם ביקשו לעזור כדי להיושע, לתת כדי להתברך מפי מרן, עד שהכל ידעו: מי שהגיע לפרקו ולא מצא את זיווגו, נפנה לעזור בסוכתו של מרן.**

למסורת בנית הסוכה בביתו של מרן שורשים עוד בתקופת מגוריו בירושלים. הייתה זו לפי הנראה יוזמתה של רעיתו הרבנית ע"ה, אשר דאגה כי בחורים מיישיבת חברון יעזרו בבנייתה של הסוכה.

"ואיך אחזיר להם טובה?" שאל מרן את רעיתו הרבנית ע"ה לאחר שהסוכה עמדה על תלה ומבע של שביעות רצון והכרת טובה על

בית המדרש פניני דוד ירושלים

הודעה משמחת!!!

כ"כ מו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א יחדש את קבלת הקהל בפניני דוד ברח' בית וגן

כ"כ נפתח בקרוב שיעור שבועי לנשים

הוספנו שיעורים בכל שעות היום בעברית ובצרפתית ובדף היומי